

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1192/2018
14.11.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Драгана Симића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К бр.3846/13 од 31.01.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.344/18 од 16.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 14. новембра 2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Симића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К бр.3846/13 од 31.01.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.344/18 од 16.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К бр.3846/13 од 31.01.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Истовремено је одређено да ће се ова казна извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, са предлогом да се извршење казне одвија са електронским надзором, те да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, одређено је да се одштетни захтев оштећеном не досуђује, а окривљени је обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка у укупном износу од 71.015,00 динара, као и судски паушал у износу од 20.000,00 динара, све

у року од 5 месеци од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.344/18 од 16.07.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Врбасу К бр.3846/13 од 31.01.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Драган Симић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, а с тим у вези у образложењу наводи да је за постојање кривичног дела преваре неопходно постојање намере учиниоца да довођењем или одржавањем у заблуди другог лица себи или другом прибави противправну имовинску корист, те да преварна намера, која је битан елемент кривичног дела у току предметног кривичног поступка није утврђена, односно да није утврђено да је окривљени наводио оштећеног да на штету своје имовине нешто учини, нити је утврђено да је окривљени лажним приказивањем чињеница

доводио у заблуду или одржавао у заблуди оштећеног, те дакле указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, ова повреда се у суштини образлаже погрешно и непотпуно утврђеним чињеничним стањем и погрешном оценом доказа, да је у конкретном случају реч о грађанско-правном односу између окривљеног и оштећеног, обзиром да је оштећени испоручио окривљеном огревно буково дрво које је стајало пре испоруке на отвореном складишту дуже од четири године, те услед овога није имало употребну вредност, већ се могло само сматрати шумским отпадом, као и да у конкретном случају у току поступка вредност предмета кривичног дела никада није утврђена.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости полемисе са оценом одбране окривљеног и истиче да је налаз и мишљење судског вештака економске струке Катарине Немеш Федош „урађен крајње површно и нестручно“ те износи сопствени закључак да је „образложење пресуде контрадикторно и да се из исте не може закључити које чињенично стање је утврђено у том предмету“.

Како, дакле, из изложених навода захтева за заштиту законитости произилази да бранилац окривљеног само формално истиче повреду закона због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко браниоца (из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП), а из образложења захтева произилази да бранилац у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, те на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреде нису предвиђене као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лекан од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић